

**ALÞJÓÐASAMNINGUR UM VARNIR
GEGN
KJARNORKUHRYÐJUVERKUM**

[Firmamerki]

**SAMEINUÐU ÞJÓÐIRNAR
2005**

Alþjóðasamningur um varnir gegn kjarnorkuhryðjuverkum

Aðildarríki samnings þessa,

hafa í huga tilgang og meginreglur sáttmála Sameinuðu þjóðanna um að varðveita heimsfrið og öryggi og stuðla að velvild, vináttu og samvinnu meðal ríkja,

minnst yfirlýsingar í tilefni hálftrar aldar afmælis Sameinuðu þjóðanna hinn 24. október 1995,

viðurkenna rétt allra ríkja til þess að þróa og nota kjarnorku í friðsamlegum tilgangi og réttmæta hagsmuni sem þau geta haft af hugsanlegum ávinningi af friðsamlegri notkun kjarnorku,

hafa í huga samninginn um vörslu kjarnakleyfra efna frá 1980,

hafa miklar áhyggjur af vaxandi hryðjuverkastarfsemi í heiminum í hverri mynd sem hún birtist,

minnst einnig ályktunar nr. 49/60 frá 9. desember 1994 og viðauka við hana með yfirlýsingu um ráðstafanir til að útrýma alþjóðlegri hryðjuverkastarfsemi þar sem aðildarríki Sameinuðu þjóðanna ítrekuðu með alvörubunga eindregna fordæmingu sína á öllum aðgerðum, aðferðum og atferli hryðjuverkamanna sem glæpsamlegu og óréttlætlanlegu, hvar sem þau væru framin og af hverjum þau væru framin, þar á meðal aðgerðum, aðferðum og atferli sem stefna í hættu vinsamlegum samskiptum ríkja og þjóða og ógna friðhelgi og öryggi ríkja,

vekja athygli á að í yfirlýsingunni voru ríki einnig hvött til að endurskoða án tafar umfang gildandi þjóðréttarreglna um varnir gegn hryðjuverkum, baráttu gegn þeim og útrýmingu þeirra, í hverri mynd sem þau birtast, í því skyni að tryggja að fyrir hendi sé lagalegur heildarramma sem tekur til allra þátta málsins,

minnst einnig ályktunar allsherjarþingsins nr. 51/210 frá 17. desember 1996 og yfirlýsingar til viðbótar yfirlýsingunni frá 1994 um ráðstafanir til að útrýma alþjóðlegri hryðjuverkastarfsemi sem fylgir ályktuninni,

minnst enn fremur að samkvæmt ályktun allsherjarþingsins nr. 51/210 var stofnuð sérnefnd til að semja meðal annars drög að alþjóðasamningi um varnir gegn kjarnorkuhryðjuverkum til viðbótar tengdum alþjóðlegum gerningum sem þegar eru fyrir hendi,

vekja athygli á að kjarnorkuhryðjuverk geta haft alvarlegar afleiðingar í för með sér og geta ógnað friði og öryggi á alþjóðavettvangi,

vekja einnig athygli á að ekki er brugðist við þessum árásum á fullnægjandi hátt með núgildandi fjölhliða réttarreglum,

eru sannfærð um að brýna nauðsyn beri til að auka samvinnu ríkja á milli við að móta og taka upp árangursríkar og hentugar ráðstafanir til að koma í veg fyrir slík hryðjuverk, sækja hryðjuverkamenn til saka og koma fram refsingu gagnvart þeim,

veita því athygli að starfsemi herja ríkja lýtur reglum þjóðaréttar utan ramma þessa samnings og að þótt tilteknaðgerðir falli ekki undir samning þennan leiðir ekki af því að aðgerðir, sem annars eru ólögmatar, séu umliðnar eða gerðar lögmatar, eða að ekki geti komið til saksóknar samkvæmt öðrum lögum,

hafa orðið ásátt um eftirfarandi:

1. gr.

Í samningi þessum merkir:

1. „geislavirkt efni“ kjarnakleyf efni og önnur geislavirk efni sem innihalda kjarnategundir sem sundrast sjálfkrafa (ferli sem hefur í för með sér losun einnar eða fleiri gerða af jónandi geislun, svo sem alfa-, beta-, nifteindaagna og gammageisla) og sem geta, vegna geislafræðilegra eða kleyfra eiginleika þeirra, valdið dauða, alvarlegu líkamstjóni eða verulegu tjóni á eignum eða umhverfi.

2. „kjarnakleyft efni“ plúton, að því undanskildu sem hefur yfir 80% samsætustyrk í plútoni-238; úran-233; úran auðgað í samsætu 235 eða 233; úran sem inniheldur þá blöndu af samsætum, sem kemur fyrir í náttúrunni, aðra en í mynd málmgrýtis eða málmgrýtisleifa; öll efni sem innihalda eitt eða fleiri fyrrnefndra atriða;

þar sem „úran auðgað í samsætu 235 eða 233“ merkir úran sem inniheldur samsætu 235 eða 233 eða báðar í því magni að fjöldahlutfall milli summu þessara samsætna og samsætu 238 er hærra en hlutfallið milli samsætu 235 og samsætu 238 sem kemur fyrir í náttúrunni.

3. „Kjarnorkustöð“ merkir:

(a) hvers konar kjarnakljúfar, þ.m.t. kljúfar sem eru uppsettir í skipum, farartækjum, loftförum eða hlutum í himingeimnum til notkunar sem orkugjafar til að knýja slík skip, farartæki, loftför eða hluti í himingeimnum eða í öðrum tilgangi;

(b) hvers konar stöðvar eða flutningstæki sem notuð eru til framleiðslu, geymslu, vinnslu eða flutnings á geislavirkum efnum.

4. „Tæki“ merkir:

(a) hvers konar kjarnasprengjutæki; eða

(b) hvers konar tæki til að dreifa geislavirkum efnum eða gefa frá sér geislun sem getur, vegna geislafræðilegra eiginleika sinna, valdið dauða, alvarlegu líkamstjóni eða verulegum skemmdum á eignum eða umhverfi.

5. „Aðstaða á vegum ríkis eða stjórnvalda“ felur í sér hverja þá aðstöðu eða samgöngutæki sem til frambúðar eða til bráðabirgða er nýtt eða notað af fulltrúum ríkis, embættismönnum ríkisstjórnar, handhöfum löggjafarvalds eða dómvalds, embættismönnum eða starfsmönnum ríkis, opinbers stjórnvalds eða aðila, eða af starfsmönnum eða embættismönnum milliríkjastofnunar í tengslum við opinbert starf þeirra.

6. „Her ríkis“ merkir her ríkis sem skipulagður er, þjálfaður og útbúinn samkvæmt landslögum þess í því skyni fyrst og fremst að halda uppi landvörnum og öryggi, og menn sem eru hernum til stuðnings og lúta formlegu skipunarvaldi hans og stjórn og starfa á ábyrgð hans.

2. gr.

1. Sá fremur afbrot í skilningi sammings þessa sem með ólögætum hætti og af ásetningi:

(a) hefur geislavirkt efni í vörslu sinni eða býr til eða hefur tæki í vörslu sinni:

(i) með þeim ásetningi að valda dauða eða alvarlegu líkamstjóni; eða

(ii) með þeim ásetningi að valda verulegu tjóni á eignum eða umhverfinu;

(b) notar með einhverjum hætti geislavirkt efni eða tæki, eða notar eða eyðileggur kjarnorkustöð á þann hátt að geislavirk efni losna eða hætta er á því að geislavirk efni losni:

(i) með þeim ásetningi að valda dauða eða alvarlegu líkamstjóni; eða

(ii) með þeim ásetningi að valda verulegu tjóni á eignum eða umhverfinu; eða

(iii) með þeim ásetningi að neyða einstakling eða lögaðila, alþjóðastofnun eða ríki til að gera eitthvað eða láta eitthvað ógert.

2. Sá fremur einnig afbrot sem:

(a) hótar, við aðstæður sem gefa til kynna trúverðugleika hótunarinnar, að fremja afbrot sem fjallað er um í b-lið 1. mgr. þessarar greinar; eða

(b) krefst með ólögætum hætti og af ásetningi geislavirks efnis, tækis eða kjarnorkustöðvar með hótunum, við aðstæður sem gefa til kynna trúverðugleika ógnunarinnar, eða með valdbeitingu;

3. Sá fremur einnig afbrot sem gerir tilraun til að fremja afbrot sem fjallað er um í 1. mgr. þessarar greinar.

4. Sá fremur einnig afbrot sem:

(a) á hlutdeild í afbroti sem fjallað er um í 1., 2. eða 3. mgr. þessarar greinar; eða

(b) skipuleggur afbrot sem fjallað er um í 1., 2. eða 3. mgr. þessarar greinar eða stjórnar framkvæmd þess; eða

(c) stuðlar á annan hátt að því að hópur manna, sem starfar að sameiginlegu markmiði, fremur eitt eða fleiri afbrot sem fjallað er um í 1., 2. eða 3. mgr. þessarar greinar. Skilyrði er að það sé gert af ásetningi og annaðhvort í því skyni að veita afbrotastarfsemi hópsins eða hinu glæpsamlega markmiði hans framgang eða með vitneskju um þann ásetning hópsins að fremja viðkomandi afbrot.

3. gr.

Samningur þessi gildir ekki um afbrot sem framið er innan eins ríkis ef meintur brotamaður er ríkisborgari þess, er staddur á yfirráðasvæði þess og ekki er grundvöllur skv. 1. eða 2. mgr. 9. gr. fyrir því að neitt annað ríki beiti lögsögu í málinu, en þó skulu ákvæði 7, 12, 14, 15, 16 og 17. gr. gilda í slíkum tilvikum eftir því sem við á.

4. gr.

1. Samningur þessi skal engin áhrif hafa á önnur réttindi, skuldbindingar og skyldur ríkja og einstaklinga að þjóðarétti, einkum samkvæmt markmiðum og meginreglum sáttmála Sameinuðu þjóðanna og alþjóðlegra mannúðarlaga.

2. Aðgerðir herja í hernaði, eins og þau hugtök eru skilin í alþjóðlegum mannúðarlögum, falla ekki undir samning þennan að því leyti sem alþjóðleg mannúðarlög gilda um þær, og samningur þessi gildir ekki um aðgerðir hers ríkis sem falla undir opinber skyldustörf, að því leyti sem aðrar reglur þjóðaréttar gilda um þær.

3. Ákvæði 2. mgr. þessarar greinar skulu ekki túlkuð á þann veg að aðgerðir, sem annars eru ólögætar, séu umliðnar eða gerðar lögmætar, eða að ekki geti komið til saksóknar samkvæmt öðrum lögum,

4. Samningur þessi fjallar ekki um, né heldur er hægt að túlka hann þannig, að hann fjalli á nokkurn hátt um lögætti notkunar eða hótunar af hálfu ríkja um notkun kjarnorkuvopna.

5. gr.

Hvert aðildarríki skal gera þær ráðstafanir sem nauðsynlegar kunna að vera til að:

- (a) gera þau afbrot sem fjallað er um í 2. gr. samnings þessa refsiverð samkvæmt landslögum sínum;
- (b) leggja viðeigandi refsingu við þeim afbrotum þannig að tillit sé tekið til alvarleika þeirra.

6. gr.

Hvert aðildarríki skal gera þær ráðstafanir sem nauðsynlegar kunna að vera, þar á meðal með lagasetningu þar sem við á, til að tryggja að afbrot er falla undir samning þennan, sérstaklega ef þeim er ætlað eða þau eru við það miðuð að leiða til ógnarástands meðal almennings, hópa eða einstaklinga, séu aldrei talin réttlæt看leg vegna sjónarmiða af stjórnmálalegum, heimspekilegum, hugmyndafræðilegum, kynþáttalegum, þjóðernislegum, trúarlegum eða öðrum svipuðum toga, og að fyrir þau sé refsað í samræmi við alvarleika þeirra.

7. gr.

1. Aðildarríki skulu eiga með sér samvinnu með því að:

(a) gera allar raunhæfar ráðstafanir, þar með talin aðlögun á landslögum sínum ef nauðsynlegt er, til að koma í veg fyrir og bregðast við því að undirbúningur fari fram á yfirráðasvæði þeirra til að fremja slík afbrot innan þess eða utan, þar á meðal með því að banna á yfirráðasvæði þeirra ólöglegar athafnir manna, hópa og samtaka sem hvetja til afbrota sem fjallað er um í 2. gr., eiga frumkvæði að þeim eða skipuleggja þau, fjármagna þau vitandi vits eða taka þátt í að fremja þau;

(b) skiptast á nákvæmum og sannreynðum upplýsingum í samræmi við landslög sín og á þann hátt og með þeim skilyrðum sem tilgreind eru hér, og samræma ráðstafanir á sviði stjórnsýslu og á öðrum sviðum eftir því sem við á til að upplýsa, koma í veg fyrir og rannsaka afbrotin sem fjallað er um í 2. gr. í því skyni að höfða sakamál gegn mönnum sem sakaðir eru um að hafa framið þessa glæpi. Einkum skal aðildarríki gera viðeigandi ráðstafanir til þess að tilkynna öðrum ríkjum sem fjallað er um í 9. gr. án tafar um þau afbrot sem fjallað er um í 2. gr. og tilkynna alþjóðastofnunum um þau eftir því sem við á.

2. Aðildarríkin skulu gera viðeigandi ráðstafanir samkvæmt landslögum sínum til þess að gæta þagnarskyldu varðandi trúnaðarupplýsingar sem þeim berast frá öðrum aðildarríkjum á grundvelli ákvæða þessa samnings

eða þau fá vegna þátttöku í aðgerðum til framkvæmdar samningi þessum. Láti aðildarríki alþjóðastofnunum í té trúnaðarupplýsingar skal gera ráðstafanir til þess að tryggja að þagnarskyldu sé gætt varðandi slíkar upplýsingar.

3. Þess verður ekki krafist á grundvelli samnings þessa að aðildarríki láti í té upplýsingar sem þeim er óheimilt að miðla samkvæmt landslögum sínum eða myndu tefla öryggi hlutaðeigandi ríkis eða vörslu kjarnakleyfra efna í tvísýnu.

4. Aðildarríki skulu tilkynna aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna um viðeigandi yfirvöld sín og tengiliði sem bera ábyrgð á því að senda og taka við þeim upplýsingum sem vísað er til í þessari grein. Aðalframkvæmdastjóri Sameinuðu þjóðanna skal miðla slíkum upplýsingum um viðeigandi yfirvöld og tengiliði til allra aðildarríkja og Alþjóðakjarnorkumálastofnunarinnar. Slíkar upplýsingar um yfirvöld og tengiliði þurfa stöðugt að vera aðgengilegar.

8. gr.

Í þeim tilgangi að koma í veg fyrir afbrot samkvæmt samningi þessum skulu aðildarríki leitast við að samþykkja viðeigandi ráðstafanir til að tryggja vernd geislavirkra efna, að teknu tilliti til viðeigandi tilmæla og hlutverks Alþjóðakjarnorkumálastofnunarinnar.

9. gr.

1. Hvert aðildarríki skal gera þær ráðstafanir sem kunna að vera nauðsynlegar til að afla sér lögsögu vegna afbrota sem fjallað er um í 2. gr. þegar:

(a) afbrotið er framið á yfirráðasvæði þess; eða

(b) afbrotið er framið um borð í skipi er siglir undir fána þess eða í loftfari sem skráð er samkvæmt lögum þess þegar það er framið; eða

(c) afbrotið er framið af ríkisborgara þess.

2. Aðildarríki getur einnig aflað lögsögu vegna slíks afbrots þegar:

(a) afbrotið er framið gegn ríkisborgara þess; eða

(b) afbrotið er framið gegn aðstöðu á vegum ríkis eða stjórnvalda þess ríkis erlendis, þar með töldum sendiráðum þess eða ræðisskrifstofum; eða

(c) afbrotið er framið af ríkisfangslausum manni sem að jafnaði dvelst á yfirráðasvæði þess ríkis; eða

(d) afbrotið er framið í viðleitni til að neyða það ríki til að gera eitthvað eða láta eitthvað ógert; eða

(e) afbrotið er framið um borð í loftfari sem rekið er á vegum þess ríkis.

3. Hvert aðildarríki skal, þegar það fullgildir, staðfestir eða samþykkir samning þennan eða gerist aðili að honum, tilkynna aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna hvernar lögsögu það hefur aflað sér í samræmi við 2. mgr. Verði einhver breyting þar á skal aðildarríkið þegar tilkynna það aðalframkvæmdastjóranum.

4. Hvert aðildarríki skal á sama hátt gera þær ráðstafanir sem nauðsynlegar kunna að vera til að afla sér lögsögu vegna afbrota sem fjallað er um í 2. gr. þegar meintur brotamaður er staddur á yfirráðasvæði þess og það framselur hann ekki neinu því aðildarríki sem aflað hefur sér lögsögu skv. 1. eða 2. mgr.

5. Samningur þessi útilokar ekki að aðildarríki beiti hverri þeirri refsilögsögu sem það hefur öðlast samkvæmt eigin landslögum.

10. gr.

1. Er aðildarríki hafa borist upplýsingar um að maður, sem framið hefur afbrot sem fjallað er um í 2. gr. eða talinn er hafa gert það, kunni að vera staddur á yfirráðasvæði þess skal það gera þær ráðstafanir sem nauðsynlegar kunna að vera samkvæmt landslögum þess til að rannsaka þau atvik sem þar greinir.

2. Ef brotamaður eða meintur brotamaður er staddur á yfirráðasvæði aðildarríkis skal það, er það hefur gengið úr skugga um að aðstæður réttlæti það, gera viðeigandi ráðstafanir samkvæmt landslögum sínum til að tryggja nærveru hans með tilliti til saksóknar eða framsals.

3. Hver sá sem ráðstafanir skv. 2. mgr. eru gerðar gagnvart á rétt á:

(a) að hafa tafarlaust samband við næsta viðeigandi fulltrúa þess ríkis þar sem hann á ríkisborgararétt eða þess ríkis sem á annan hátt er bært til að gæta réttinda hans, eða, sé hann ríkisfangslaus, þess ríkis sem hefur yfirráðasvæði þar sem hann dvelst að jafnaði;

(b) að fá vitjun fulltrúa þess ríkis;

(c) að vera skýrt frá réttindum sínum skv. a- og b-undirliðum.

4. Með réttindi þau sem tilgreind eru í 3. mgr. skal farið í samræmi við lög og reglur í því ríki sem hefur yfirráðasvæði þar sem brotamaður eða meintur brotamaður er staddur, þó með þeim fyrirvara að þau lög og reglur geri kleift að ná að fullu þeim tilgangi sem réttindum þeim, sem kveðið er á um í 3. mgr., er ætlað að ná.

5. Ákvæði 3. og 4. mgr. þessarar greinar skulu í engu skerða rétt aðildarríkis sem krafist getur lögsögu skv. c-lið 1. mgr. eða c-lið 2. mgr. 9. gr. til að bjóða alþjóðanefnd Rauða krossins að hafa samband við hinn meinta brotaman og vitja hans.

6. Þegar aðildarríki hefur tekið mann í gæslu samkvæmt þessari grein skal það þegar, beint eða fyrir milligöngu aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna, tilkynna þeim aðildarríkjum sem aflað hafa sér lögsögu skv. 1. eða 2. mgr. 9. gr. og, ef það telur rétt að

gera svo, öðrum aðildarríkjum sem láta sig það varða, um að maðurinn sé í gæslu og um þau atvik sem réttlæta gæslu hans. Ríkið sem annast þá rannsókn sem ráðgerð er í 1. mgr. skal þegar skýra þeim aðildarríkjum frá niðurstöðum sínum og taka fram hvort það hyggist beita lögsögu sinni.

11. gr.

1. Í málum sem 9. gr. gildir um er því aðildarríki sem hefur yferráðasvæði þar sem meintur brotamaður er staddur skylt, undantekningarlaust og hvort sem afbrotið var framið á yferráðasvæði þess eða ekki, að leggja málið án ástæðulausrar tafar fyrir viðeigandi yfirvöld sín til saksóknar með þeim hætti sem kveðið er á um í lögum þess, nema hann sé framseldur. Þau yfirvöld skulu taka ákvörðun sína á sama hátt og í öðrum alvarlegum brotamálum samkvæmt lögum þess ríkis.

2. Heimili landslög aðildarríkis því aðeins að framselja eða láta á annan hátt af hendi eigin ríkisborgara með því skilyrði að hann verði sendur til baka til þess ríkis til að afplána refsingu sem honum var ákvörðuð eftir þau réttarhöld eða þá málsmeðferð sem framsals eða afhendingar hans var óskað út af, og bæði það ríki og ríkið sem framsals óskar fallast á það skilyrði og aðra skilmála sem þau kunna telja við eiga, nægir slíkt skilyrt framsal eða afhending til að uppfylla skyldu þá sem fjallað er um í 1. mgr.

12. gr.

Hverjum þeim, sem tekinn er í gæslu, aðrar ráðstafanir gerðar gagnvart eða málsmeðferð beinist að samkvæmt samningi þessum, skal tryggð réttlát meðferð, þar með talið að njóta allra þeirra réttinda og verndar sem kveðið er á um í landslögum þess aðildarríkis er hefur yferráðasvæði þar sem viðkomandi er staddur og í viðeigandi reglum þjóðaréttar, þar með talið alþjóðlegum mannréttindalögum.

13. gr.

1. Litið skal svo á að afbrot sem fjallað er um í 2. gr. séu meðal framsalsbrota í öllum framsalssamningum sem í gildi eru milli aðildarríkja áður en samningur þessi öðlast gildi. Aðildarríki skuldbinda sig til að telja þau afbrot meðal framsalsbrota í öllum framsalssamningum sem síðar kunna að verða gerðir milli þeirra.

2. Þegar aðildarríki, sem gerir framsalssamning að skilyrði fyrir framsali, tekur við framsalsbeiðni frá öðru aðildarríki sem það hefur ekki framsalssamning við getur það aðildarríki sem við beiðninni tekur að eigin ákvörðun litið svo á að samningur þessi sé lagalegur grunnur framsals varðandi afbrot þau sem fjallað er um í 2. gr. Framsal skal háð þeim skilyrðum öðrum sem kveðið er á um í lögum þess ríkis sem beiðninni er beint til.

3. Aðildarríki sem gera ekki framsalssamning að skilyrði fyrir framsali skulu viðurkenna þau afbrot sem fjallað er um í 2. gr. sem framsalsbrot sín á milli, með þeim skilyrðum sem kveðið er á um í lögum þess ríkis sem framsalsbeiðni er beint til.

4. Ef nauðsynlegt er skal hvað framsal milli aðildarríkja snertir farið með afbrot þau

sem fjallað er um í 2. gr. eins og þau hefðu ekki einungis verið framin þar sem þau áttu sér stað, heldur einnig á yfirráðasvæði ríkja sem aflað hafa sér lögsögu skv. 1. og 2. mgr. 9. gr.

5. Litið skal svo á að ákvæði allra framsalssamninga og tilhögunarreglna um framsal milli aðildarríkja hvað varðar afbrot sem fjallað er um í 2. gr. hafi sætt breytingum þeirra á milli að því leyti sem þau samræmast ekki samningi þessum.

14. gr.

1. Hvað snertir afbrot þau sem fjallað er um í 2. gr. skulu aðildarríki veita hvert öðru sem mesta aðstoð í tengslum við rannsókn, saksókn og framsal, þar á meðal aðstoð við að afla sönnunargagna í vörslu þeirra sem nauðsynleg eru til reksturs máls.

2. Aðildarríki skulu framkvæma skuldbindingar sínar skv. 1. mgr. í samræmi við þjóðréttarsamninga eða aðra tilhögun varðandi gagnkvæma réttaraðstoð sem fyrir hendi kann að vera milli þeirra. Sé ekki slíkum samningum eða tilhögun fyrir að fara skulu aðildarríki veita hvert öðru aðstoð í samræmi við landslög sín.

15. gr.

Hvað snertir framsal eða gagnkvæma réttaraðstoð skal ekki litið á neitt það afbrot sem fjallað er um í 2. gr. sem stjórn málaafbrot, afbrot tengt stjórn málaafbroti eða afbrot framið af stjórn málalegum hvötum. Ekki má því hafna beiðni um framsal eða gagnkvæma réttaraðstoð vegna slíks afbrots á þeirri forsendu einni að hún varði stjórn málaafbrot, afbrot tengt stjórn málaafbroti eða afbrot framið af stjórn málalegum hvötum.

16. gr.

Ekkert í samningi þessum skal túlkað þannig að það leggi á framsalsskyldu eða skyldu til að veita gagnkvæma réttaraðstoð ef það aðildarríki, sem beiðni um framsal vegna afbrota sem fjallað er um í 2. gr. eða um gagnkvæma réttaraðstoð vegna slíkra afbrota er beint til, hefur ástæðu til að ætla að beiðnin sé lögð fram til þess að sækja megi viðkomandi til saka eða refsar honum vegna kynþáttar hans, trúar, þjóðernis, þjóðernisuppruna eða stjórn málaaskoðana, eða að það mundi af einhverri þessara ástæðna stefna stöðu viðkomandi í hættu að fallast á beiðnina.

17. gr.

1. Mann sem er í gæslu eða afplánar refsingu á yfirráðasvæði eins aðildarríkis má flytja til annars aðildarríkis ef óskað er nærveru hans þar til vitnisburðar, persónugreiningar eða annarrar aðstoðar við að afla sönnunargagna til rannsóknar eða saksóknar vegna afbrota sem samningur þessi tekur til, ef eftirfarandi skilyrðum er fullnægt:

- (a) viðkomandi gefur til þess upplýst samþykki sitt af fúsum og frjálsum vilja; og
- (b) viðeigandi yfirvöld í báðum ríkjum samþykkja það, með þeim skilyrðum sem þau telja rétt að setja.

2. Hvað þessa grein snertir:

- (a) ber því ríki sem maðurinn er fluttur til réttur og skylda til að hafa hann í gæslu nema aðildarríkið sem hann var fluttur frá óski annars eða heimili það;
- (b) skal það ríki sem maðurinn er fluttur til án tafar uppfylla þá skyldu sína að endursenda hann í gæslu þess ríkis sem hann var fluttur frá, eins og viðeigandi yfirvöld í báðum ríkjum hafa samið um fyrirfram eða komið sér saman um á annan hátt;

(c) skal það ríki sem viðkomandi er fluttur til ekki krefjast þess að það ríki sem hann var fluttur frá höfði framsalsmál til að fá hann endursendan;

(d) skal sá tími sem hinn flutti er í gæslu í því ríki sem hann er fluttur til koma til frádráttar afplánun refsingar í því ríki sem hann var fluttur frá.

3. Hvert sem ríkisfang þess er sem flytja skal má ekki sækja hann til saka, setja hann í gæslu eða takmarka frelsi hans á nokkurn hátt á yferráðasvæði þess ríkis sem hann er fluttur til, vegna verknaðar eða refsidóms frá því áður en hann fór frá yferráðasvæði þess ríkis sem hann var fluttur frá, nema það aðildarríki samþykki sem hann skal fluttur frá samkvæmt þessari grein.

18. gr.

1. Þegar hald hefur verið lagt á geislavirkt efni, tæki eða kjarnorkustöðvar, í kjölfar afbrots sem fjallað er um í 2. gr., skal aðildarríkið sem hefur slíka hluti í sinni vörslu:

(a) gera ráðstafanir til að gera geislavirka efnið, tækið eða kjarnorkustöðina skaðlaust;

(b) tryggja að hvers kyns kjarnakleyf efni séu geymd í samræmi við viðeigandi öryggisráðstafanir Alþjóðakjarnorkumálastofnunarinnar; og

(c) taka tillit til tilmæla um líkamlega vernd og heilbrigðis- og öryggisstaðla sem eru gefin út af Alþjóðakjarnorkumálastofnuninni.

2. Að lokinni málsmeðferð sem tengist afbroti sem fjallað er um í 2. gr., eða fyrr ef þess er krafist er samkvæmt alþjóðalögum, skal skila öllum geislavirkum efnum, tækjum eða kjarnorkustöðvum, að höfðu samráði (einkum varðandi skila- og geymsluaðferðir) við hlutaðeigandi aðildarríki, til aðildarríkisins sem þau tilheyra, til aðildarríkisins þar sem einstaklingur eða lögaðili sem á slíkt geislavirkt efni, tæki eða stöð er ríkisborgari eða er búsettur, eða til aðildarríkisins sem þeim var stolið frá eða þau fengin með öðrum ólögnum hætti.

3. (a) Ef aðildarríki er óheimilt samkvæmt landslögum eða alþjóðalögum að skila eða taka við slíku geislavirku efni, tæki eða kjarnorkustöð eða þar sem hlutaðeigandi aðildarríki sammælast um það, með fyrirvara um b-lið 3. mgr. þessarar greinar, skal aðildarríkið sem hefur geislavirka efnið, tækin eða kjarnorkustöðvarnar í vörslu sinni halda áfram að gera þær ráðstafanir sem lýst er í 1. mgr. þessarar greinar; slík geislavirkt efni, tæki eða kjarnorkustöðvar skulu einungis notuð í friðsamlegum tilgangi;

(b) Ef ekki er löglegt fyrir aðildarríkið sem hefur geislavirku efnin, tækin eða kjarnorkustöðvarnar í vörslu sinni að hafa þau í vörslu sinni, skal það ríki sjá til þess að þeim sé komið eins fljótt og auðið er í vörslu ríkis þar sem slík varsla er lögmæt og sem, þar sem við á, hefur veitt tryggingar í samræmi við kröfur 1. mgr. þessarar greinar í samráði við það ríki, í þeim tilgangi að gera þau skaðlaus; slík geislavirkt efni, tæki eða kjarnorkustöðvar skulu einungis notuð í friðsamlegum tilgangi.

4. Ef geislavirku efnin, tækin eða kjarnorkustöðvarnar sem vísað er til í 1. og 2. mgr. þessarar greinar tilheyra ekki einhverju aðildarríkjanna eða ríkisborgara eða íbúa aðildarríkis eða þeim var ekki stolið eða fengin með öðrum ólögnum hætti frá

yferráðasvæði aðildarríkis, eða ef ekkert ríki er tilbúið að taka við slíkum hlutum samkvæmt 3. mgr. þessarar greinar, skal sérstaka ákvörðun um ráðstöfun þeirra, með fyrirvara um b-lið 3. mgr. þessarar greinar, að höfðu samráði á milli hlutaðeigandi ríkis og allra viðeigandi alþjóðastofnana.

5. Að því er varðar 1., 2., 3. og 4. mgr. þessarar greinar getur aðildarríkið sem hefur geislavirku efnin, tækið eða kjarnorkustöðina í vörslu sinni, óskað eftir aðstoð og samvinnu annarra aðildarríkja, einkum hlutaðeigandi aðildarríkja, og allra viðeigandi alþjóðlegra stofnanna, einkum Alþjóðakjarnorkumálastofnunarinnar. Aðildarríki og viðeigandi alþjóðastofnanir eru hvött til að veita aðstoð samkvæmt þessari málsgrein eftir því sem unnt er.

6. Aðildarríkin sem taka þátt í förgun eða varðveislu geislavirka efnisins, tækisins eða kjarnorkustöðvarinnar samkvæmt þessari grein skulu upplýsa aðalframkvæmdastjóra Alþjóðakjarnorkumálastofnunarinnar um hvernig slíkum hlut var fargað eða hann varðveittur. Aðalframkvæmdastjóri Alþjóðakjarnorkumálastofnunarinnar skal senda upplýsingarnar til annarra aðildarríkja.

7. Komi til útbreiðslu í tengslum við afbrot sem fjallað er um í 2. gr., skal ekkert í þessari grein hafa áhrif á reglur þjóðaréttar um ábyrgð á kjarnorkutjóni eða aðrar þjóðaréttarreglur.

19. gr.

Aðildarríki þar sem meintur brotamaður er saksóttur skal, í samræmi við landslög sín eða viðeigandi málsmeðferðarreglur, skýra aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna frá endanlegri niðurstöðu málsins, en hann skal senda öðrum aðildarríkjum þær upplýsingar.

20. gr.

Aðildarríki skulu hafa samráð sín á milli, beint eða fyrir milligöngu aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna, með aðstoð alþjóðastofnana eftir þörfum, til að tryggja skilvirka framkvæmd þessa samnings.

21. gr.

Aðildarríki skulu uppfylla skuldbindingar sínar samkvæmt samningi þessum þannig að það samræmist grundvallarreglum um jafnrétti fullvalda ríkja og friðhelgi yferráðasvæða þeirra og grundvallarreglunni um bann við afskiptum af innanríkismálum annarra ríkja.

22. gr.

Ekkert í samningi þessum veitir aðildarríki rétt til að fara með lögsögu á yferráðasvæði annars aðildarríkis eða sinna þar verkefnum er landslög þess ríkis fela yfirvöldum þess einum.

23. gr.

1. Deila milli tveggja eða fleiri aðildarríkja um túlkun eða beitingu samnings þessa, sem ekki er unnt að leysa með samkomulagi innan hæfilegs tíma, skal lögð í gerð að ósk annars eða eins þeirra. Geti þau ekki innan sex mánaða frá því að gerðar er óskað komið sér saman um hvernig henni skuli hagað getur hvert viðkomandi ríki vísað deilunni til Alþjóðadómstólsins með beiðni samkvæmt samþykktum hans.
2. Hvert ríki getur við undirritun samnings þessa, eða þegar það fullgildir, staðfestir eða samþykkir samninginn eða gerist aðili að honum, lýst því yfir að það telji sig ekki bundið af 1. mgr. Önnur aðildarríki skulu ekki bundin af 1. mgr. gagnvart aðildarríki sem gert hefur slíkan fyrirvara.
3. Ríki sem gert hefur fyrirvara skv. 2. mgr. getur hvenær sem er afturkallað hann með tilkynningu til aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna.

24. gr.

1. Samningur þessi skal liggja frammi til undirritunar af hálfu allra ríkja frá 14. september 2005 til 31. desember 2006 í höfuðstöðvum Sameinuðu þjóðanna í New York.
2. Samningur þessi er háður fullgildingu, staðfestingu eða samþykki. Skjöl um fullgildingu, staðfestingu eða samþykki skulu afhent aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna til vörslu.
3. Samningur þessi er opinn öllum ríkjum til aðildar. Aðildarskjöl skulu afhent aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna til vörslu.

25. gr.

1. Samningur þessi skal öðlast gildi á þrítugasta degi eftir að tuttugasta og annað skjalið um fullgildingu, staðfestingu, samþykki eða aðild er afhent aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna til vörslu.
2. Að því er varðar hvert ríki sem fullgildir, staðfestir eða samþykkir samning þennan eða gerist aðili að honum eftir að tuttugasta og annað skjalið um fullgildingu, staðfestingu, samþykki eða aðild er afhent til vörslu skal samningur þessi öðlast gildi á þrítugasta degi eftir að það afhendir skjal sitt um fullgildingu, staðfestingu, samþykki eða aðild til vörslu.

26. gr.

1. Aðildarríki er heimilt að leggja fram tillögur að breytingum á samningi þessum. Breytingatillögu skal senda vörsluaðila sem skal dreifa henni án tafar til allra aðildarríkja.
2. Óski meiri hluti aðildarríkja eftir því við vörsluaðila að hann boði til ráðstefnu til að fjalla um breytingatillögurnar skal vörsluaðili bjóða öllum aðildarríkjum að sækja slíka ráðstefnu sem skal halda eigi fyrr en þrjátíu dögum eftir að boðin eru send.

3. Leitast skal við að tryggja að breytingar verði samþykktar samhljóða á ráðstefnunni. Ef það er ekki mögulegt skulu breytingar samþykktar með tveimur þriðju hlutum atkvæða allra aðildarríkja. Vörsluaðili skal dreifa öllum breytingum sem eru samþykktar á ráðstefnunni tafarlaust til allra aðildarríkja.

4. Breytingin sem samþykkt var samkvæmt 3. mgr. þessarar greinar skal öðlast gildi gagnvart ríki, sem afhendir til vörslu skjöl sín um fullgildingu, staðfestingu eða samþykki, á þrítugasta degi frá þeim degi þegar tveir þriðju aðildarríkja hafa afhent vörsluaðila skjöl sín um fullgildingu, staðfestingu eða samþykki. Eftir það skal breyting öðlast gildi gagnvart öðrum aðildarríkjum á þeim degi þegar þau afhenda til vörslu skjöl sín um fullgildingu, staðfestingu eða samþykki breytingarinnar.

27. gr.

1. Hvert aðildarríki getur sagt upp samningi þessum með skriflegri tilkynningu til aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna.

2. Uppsögn skal öðlast gildi einu ári eftir þann dag er aðalframkvæmdastjóri Sameinuðu þjóðanna veitir tilkynningunni viðtöku.

28. gr.

Frumriti samnings þessa, í jafngildum textum á arabísku, kínversku, ensku, frönsku, rússnesku og spænsku, skal koma í vörslu hjá aðalframkvæmdastjóra Sameinuðu þjóðanna og skal hann senda öllum ríkjum staðfest afrit þess.

ÞESSU TIL STAÐFESTU hafa undirrituð, sem til þess hafa fullt umboð ríkisstjórna sinna, undirritað samning þennan sem lagður var fram til undirritunar í höfuðstöðvum Sameinuðu þjóðanna í New York 14. september 2005.